

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 42/05
01.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Миломира Николића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, против туженог "ВВ", чији је пуномоћник БВ, адв., ради заштите ауторског права накнаде штете, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Округног суда у Београду П.3/2001-03 од 1.7.2004. године, у седници одржаној 1.2.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

УСВАЈА СЕ жалба туженог, па се ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Округног суда у Београду П.3/2001-03 од 1.7.2004. године у делу о камати, тако што се ОДБИЈА захтев за исплату камате за период од подношења тужбе до 22.9.2003. године, а у преосталом делу жалба туженог се ОДБИЈА као неоснована и ПОТВРЂУЈЕ првостепена пресуда.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Округног суда у Београду П.3/2001-03 од 1.7.2004. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца па је утврђено да су тужиоци у једнаким деловима коаутори, интерпретатори и произвођачи фонограма на прерадама и песама снимљених на фонограму ЦД бр.2002 под називом "ГГ". Ставом другим изреке утврђено је да је тужени повредио ауторска имовинска права интерпретатора и произвођача фонограма неовлашћеним стављањем у промет пиратског издања фонограма ЦД каталожки број СОКОЈ-а 7002 под називом "ГГ", без дозволе носилаца ових права и то на продајним местима туженог у Београду у Улици Кнез Михајловој испред броја 5 и на Теразијама испред броја 15-23 у периоду од 1.1.2000. године до 31.1.2001. године. Ставом трећим изреке забрањено је туженом да убудуће ставља у промет пиратско издање фонограма "ГГ" без сагласности тужилаца. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде материјалне штете због неовлашћеног стављања у промет пиратског издања наведеног фонограма исплати на једнаке делове износ од укупно 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 16.1.2001. године па до исплате. Ставом петим изреке тужба је повучена у делу тужбеног захтева којим је тражена накнада нематеријалне штете. Ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 86.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законом предвиђених разлога.

Тужилац је поднео одговор на жалбу туженог.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.365. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да је жалба туженог делимично основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. ЗПП, на коју другостепени суд пази по службеној дужности. Побижана пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, па нису основани ни жалбени наводи туженог о учињеној битно повреди одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.14. ЗПП.

Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.1. а у вези чл.7. и 8. ЗПП, јер је суд утврдио све спорне чињенице од којих зависи основаност захтева и на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно као и на основу резултата целокупног поступка донео правилну и закониту одлуку.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да су тужиоци коаутори прерада песама народног стваралаштва, интерпретатори и произвођачи фонограма на прерадама свих ових песама снимљених на фонограму ЦД бр.7002, да су они издали албум под називом "ГГ" у месецу јануару 1999. године, да је тужени неовлашћено ставио у промет пиратска издања фонограма ЦД каталожког броја сокоја 7002 под називом "ГГ" без дозволе носилаца ових права и то на продајним местима туженог у Београду, у Улици Кнез Михајловој испред броја 5 и на Теразијама испред броја 15 - 23 у периоду од 1.1.2001. године до 31.1.2001. године. Утврђена је разлика између оригиналног и пиратског издања ЦД "ГГ" које се разликује и по омоту, тако што је оригинални ЦД у луксузном издању са целофанским омотом и унутрашњим материјалом са текстовима песама, оригинално издање ЦД је коштало 450 динара а пиратско издање 300 динара. Налазом и мишљењем судског вештака ДД од 23.9.2003. године утврђено је да је дошло до пада у продаји оригиналних примерака спорног ЦД са динамиком од 4,8 пута за спорни период, односно да је у овом периоду продато мање 1 140 примерака, чиме су тужиоцима умањени приходи у износу од 68 598 00

овом периоду продато више 1.110 примерака, тиме су тужиоцима умањени приходи у износу од 60.000,00 динара. Након што је вештак дао свој налаз и мишљење са обрачуном тужиоци су прецизирали свој тужбени захтев на износ од 60.000,00 динара.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужилаца и утврдио да су тужиоци у једнаким деловима коаутори, интерпретатори и произвођачи фонограма на прерадама песама снимљених на фонограму ЦД бр.2002 под називом "ГГ", да су тужени неовлашћеним стављањем у промет пиратског издања фонограма ЦД без дозволе носилаца ових права и то на продајним местима тужених у Београду у Улици Кнез Михајловој испред броја 5 и на Теразијама испред броја 15 - 23 у периоду од 1.1. 2000. до 31.1.2001. године повредили имовинска ауторска права тужилаца, када су забранили туженом да убудуће ставља у промет пиратско издање фонограма без сагласности тужилаца, и када су обавезали туженог да тужиоцима на име накнаде материјалне штете коју су претрпели због неовлашћеног стављања у промет пиратског издања исплати на једнаке делове износ од укупно 60.000,00 динара, у смислу чл.19. и 20. Закона о ауторским и сродним правима ("Службени лист СРЈ" бр.24/98) а у вези чл.154. и 155. Закона о облигационим односима.

Одредбом чл.19. Закона о ауторским и сродним правима прописано је да аутор има право на економско искоришћавање свога дела, као и дела које је настало прерадом његовог дела, с тим да за свако искоришћавање ауторског дела од стране другог лица аутору припада накнада ако овим законом или уговором није друкчије одређено. Одредбом чл.20. истог закона прописано је да аутор има искључиво право да другоме забрани или дозволи и бележење свог дела на телесни носач (папир магнетна трака, винилни диск, компакт диск, филмску траку, касету и сл.) и умножавање примерака свога дела, стављање у промет примерака свога дела.

Одредбом чл.154. Закона о облигационим односима прописано је да ко другоме проузрокује штету има је надокнадити уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, а одредбом чл.155. Закона о облигационим односима дефинисана је штета као умањење средстава и имовине (обична штета, спречавање њиховог повећања, измакла корист).

Имајући у виду цитиране законске одредбе као и чињеницу да је у поступку утврђено да су тужиоци коаутори, интерпретатори и произвођачи фонограма на прерадама песама, да имају право на економско искоришћавање свога дела, да је тужени на својим продајним местима продавао неовлашћено "пиратско издање" фонограма ЦД бр.7002 под називом "ГГ" без дозволе тужилаца, да су тиме повредили имовинска ауторска права тужилаца која се огледају у измаклој добити тужилаца, да тужени није доказао да је штета настала без његове кривице, то је побијана одлука правилна и законита.

Међутим, основано се жалбом туженог истиче да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је досудио законску затезну камату почев од 16.1.2001. године као дана подношења тужбе, јер су тужиоци тек након налаза и мишљења вештака које је суд у потпуности прихватио уредили свој тужбени захтев и определили га на износ од 60.000,00 динара. С тога је првостепени суд требао досудити камату од дана када је утврђена висина штете коју су тужиоци претрпели неовлашћеним стављањем у промет пиратског издања свог диска, што је утврђено вештачењем од 23.9.2003. године, па тужиоцима не припада камата од подношења тужбе па до 22.9.2003. године.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу чл.373. ст.1. тач.4. ЗПП делимично усвојио жалбу туженог и првостепену пресуду преиначио као у изреци под један и одбио захтев тужиоца за камату за период од подношења тужбе до 22.9.2003. године, а у осталом делу на основу чл.366. ЗПП, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Према одредби чл.491. ст.1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04 који је ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је одлучујући о жалби туженог применио одредбе ЗПП које су важиле до ступања на снагу наведеног закона.

Председник већа - судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм